

၅၁၆

နေဝင်လှပြီ

အခန်း (၁)

ဂီတာကြိုးတွေပေါ်မှာ ပန်းသွေးနီနီ လက်ချောင်းလေးတွေက စည်းချက်ညီညီ လှုပ်ခတ်နေသည်။ ။

အင်ထရို အတီးပိုဒ် အဆုံးမှာ ခခနောင် သီဆိုသံလေးက ပီပီသသ ကြည်ကြည်လင်လင်လေး လွင့်မျောလာ၏။ အဆိုတော် ဆုန်သင်းပါရ်ရဲ့ "သခင်" သီချင်း။

xxx သီချင်းတွေထဲမှာ မင်း အမြဲရှိနေတယ် xxx

xxx ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးတွေ မင်း အမြဲဖြစ်နေရမယ် xxx

xxx ခံစားချက်အတိုင်းကို ဖန်ဆင်း ပေးတဲ့ သူ xxx

xxx ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ မင်းကြောင့် လှနေတော့မယ် xxx

သီချင်းလေးတစ်ပိုဒ် အဆုံးမှာ ခခနောင် မျက်ဝန်းလေးက မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်လေးရဲ့ ဝရန်တာလေးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သည်။ ။

သူမ ကြည့်သလိုပဲ ဝရန်တာလေးပေါ်က ဒရင်းဘက်မှာ မှီထိုင်နေသည့် သူ့အကြည့်တွေ ကလည်း တန်ပြန်လွင့်လာ၏။

သူက မဏိလျှမ်း။

အနက်ကွက် အော်တာရှုပ် အင်္ကျီလေး ဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ဖြူဝင်းသော အသားရောင်လေးက ထင်းနေသည်။ ။ ခခနောင် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခ

နဲ ကြည်နူးဝမ်းသာ စိတ်ကလေး တိုးဝင်လာရသည် ။

"ဟဲ့ ဆက်ဆိုလေ"

ပန်းသွေးနီနီက မျက်မှောင်ကလေးကုတ်ရင်း ဂီတာအတီးမပျက် သ
တိပေးတာမို့ တော်သေးသည် ။ ခခနောင် ခေါင်းကလေးညိတ် မျက်ဝန်း
ကလေးမှိုတ်ကာ ဖီလင်လေးအပြည့်နှင့် ဆက်ဆိုသည် ။

xxx ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေ မင်းနောက် အမြဲလိုက်နေတယ် xxx

xxx ကိုယ့်မျက်လုံးမှာ မင်းရဲ့ အကြည့်တွေပဲxxx

xxx နေ့တွေ ညတွေ အကုန် သိမ်းပိုက်တဲ့ သူ xxx

xxx ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ သခင်ဖြစ်မယ်

xxx စေလိုရာစေလိုက်တော့သခင် xxx အရာရာကို ပိုင်စိုးတဲ့ သခင် x
xx ဆိုနေတဲ့ သီချင်းများ xxx ရှင်သန်ရခြင်းဘဝ xxx ဒါတွေအားလုံးရဲ့ xx
x ဖန်ဆင်း ပေးတဲ့ သခင် xxx

သီချင်းလေးထဲမှာ မုဒိအပြည့်သွင်း သီဆိုရင်း ခခနောင် မျက်ဝန်း
တွေ ဖွင့်ကြည့်တော့ မဏိလျှမ်းက ဝရန်တာလေးမှာ တောင် လာရပ်နေ
ချေပြီ။

မြင့်မာသော အရပ်နှင့် ဝရန်တာလက်ရမ်းမှာ လက်ထောက်ကာ ရပ်
နေသော မဏိလျှမ်းကြောင့် ခခနောင် ရင်ထဲ ကြည်နူးမြစ်ကလေး
စီးမျောလို့

xxx အသက်ရှင်ခြင်းမှာ မင်းက အရေးပါလွန်းတယ် xxx

xxx ဘဝဆက်တိုင်းမှာ မင်းပဲရှိနေတော့ကွယ် xxx

xxx စေလိုရာစေလိုက်တော့ သခင် xxx သခင်လိုရာ အဆင်သင့်ဖြစ်မ

ယ် - အရာရာကို ပိုင်စိုးတဲ့ သခင် xxx

"တော်ပြီဟာ ရပ်လိုက်တော့"

"ဟာ နေပါဦး ပန်းသွေးရဲ့ ငါ မုဒ်ဝင်နေလို့ နောက်တစ်ပိုဒ်လောက် ထပ်ကျော့ပါဦး"

ခခနောင် တီးတိုးစကားနှင့် တားပေးမယ့် ပန်းသွေးနီနီက ဂီတာကို အတီးရပ်ပြီးနေပြီ။

"ဟာ နင်ကလည်း ဘာလို့ ရပ်လိုက်တာလဲ"

"မေးမနေနဲ့ ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက် နင့်အန်ကယ်လောင်းလျာကြီး လာနေပြီ"

ပန်းသွေးစကားကြောင့် တိုက်အောက်ဘက်ခြံထဲကို ခခနောင် လှမ်းကြည့်သည် ။ ခဲပုပ်ရောင် ဆလွန်းကားလေးက ခြံဝင်းထဲကို မောင်းနှင်လာနေ၏။ အန်တီလှိုင်ဆီလာသော ဦးဝေမှိုင်းညှိရဲ့ ကား။

"သူ့ဘာသာ အန်တီလှိုင်ဆီလာတာပဲ ငါတို့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ငါနဲ့ မဆိုင်ပေမဲ့နင်နဲ့ ဆိုင်တယ်လေ ခခရဲ့ ။ နင်နဲ့ အန်ကယ်တော်ရ မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲဟာ။ တော်ပါတော့ဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီသီချင်းတစ် ပိုဒ်တည်းကိုပဲ တီးပေးနေရတာ ငါ ငြီးငွေ့နေပြီ တကယ်"

"ငါလို သူငယ်ချင်း အရင်းအချာကြီးအတွက် ကူညီရတာ ငြီးငွေ့စရာ လား၊ နင် တော်တော် ရက်စက်တယ်။ ဟိုမှာ သူ ဝရန်တာမှာ ရပ်နား ထောင်နေတုန်းပဲဟ"

ခခနောင်က မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ရပ်နေမဏိလျှမ်း ကို မျက်တောင် မခတ်တမ်း ကြည့်ဆိုနေသည် ။

ပန်းသွေးနှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ တွန့်ကွေးအောင် မဲ့ရင်း ခေါင်းကိုခါ
ယမ်းမိ၏။ တကယ့်ကို မလွယ်ပါလား ခခရယ်။

"တကယ်မိတယ်ဟာ အဝေးက မြင်ရတာတောင် ငါ့ရင်တွေခုန်နေ
တယ်။ ငါ့ဘဝရဲ့ သခင် နှလုံးသားရဲ့ သခင် လျှမ်းလေး"

"တော်စမ်းပါ ခခရယ် မိန်းမဈေးကျတယ်။ သူ့အကြောင်း ဘာမှ ဂ
ဃနဏ မသိဘဲနဲ့ ရုပ်ချောတာလေးမြင်ပြီး သဘောကျရတယ်လို့ "

ပန်းသွေးနီ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ခခနောင် မနာနိုင်ပါ။ အာရုံထဲမှာ မ
ဏိလျှမ်းရဲ့ မျက်နှာလေးကိုတောင် မြင်ယောင်လာမိသေးသည်။ ။

မဏိနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတဲ့ နေ့ကစပြီး စွဲသွားမိတာပါ။ တွေ့ပုံက
လည်း ရိုးစင်း၏။

ထိုနေ့လယ်က ခြံဝင်းထဲက ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ သူမနှင့်ပန်းသွေးတို့
ဂီတာတီးနေတုန်းမှာ ခြံရှေ့ကို သူရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေသည် မသိသော
သူ့ခြံတံခါးရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ကြီး ရပ်နေတာကို သူမမြင်လိုက်
တော့ ဆိုလက်စ သီချင်းသံတောင် ရပ်ကာ မှ င်တက်သွားမိရဲ့ ။

"ဆိုလေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်လိုက်တာလဲ"

ဂီတာတီးနေတဲ့ ပန်းသွေးက သူမကိုမော့ကြည့်ရင်း သူမ မျက်ဝန်းဦး
တည်ရာကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ မြင်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဘယ်သူလဲဟ၊ ဧည့်သည် လား"

"မသိဘူး။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးဟ"

"ဒါဆို အလှူခံပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ခခရဲ့ "

ပန်းသွေးက အဲဒီလောက်အထိ လူအကဲခတ်တော်သူ။ သည် ပုံသည် ရှုပါနှင့် အသက်အရွယ်ပိုင်းကိုများ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့ လေ။

"စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါ ပန်းသွေးရယ်၊ ဒီလိုစကိုင်လဲမျိုးက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်မှာ တဲ့ လား"

"ဘာလဲ ဖလားကြီးပိုက်ပြီး တိုက်ပုံနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား အဘိုးကြီးမျိုးမှ နင်က အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ထင်လို့ လား ခခရဲ့ ။ ခုခေတ်မှာ ပြောလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါပေမဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ နင်ပြောသလို မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဟယ်"

ခခ လက်မခံဘဲ ငြင်းမိ၏။ ကြည့်လေ အပြာနုရောင် စပို့ရှပ်လက်တို နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီပြာနုကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ စတိုင်လ်ကော၊ ယောက်ျား ဝီသ ချောမွေ့တဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ အရပ်အမောင်းက နှစ်ခါပြန်ငေးလောက်၏။

ဆံပင်ရှည်တွေက လှိုင်းထလျက် နောက်ကိုလှန်ကာ ဖြီးသင်ထား တာမို့ နုဖပ်ဝင်းမွတ်သော မျက်နှာက မင်းသားတစ်ယောက်လို ချော မောသည် ။

ဝင်းထင်းနေသော မျက်နှာပေါ်က မျက်ခုံးထူထူတွေ အောက်က မျက်ဝန်းတွေကလည်း သစ်ပင်အောက်ခုံတန်းပေါ်မှ သူမတို့ နှစ်ဦးကို ဝေးကြည့်နေ၏။

"ဒီမှာ အိမ်ရှင်တို့ ရှိပါသလား ခင်ဗျာ"

"ဘာကိစ္စလဲ၊ အလှူခံ ဆိုရင်တော့ ကန်တော့ပါသေးရဲ့ ၊ လူကြီးတွေ မရှိဘူး"

ခခထက်ဦးအောင် လှမ်းဝင်ပြောသူက ပန်းသွေးနီနီဖြစ်သည် ။

ပန်းသွေးနီ စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ နုနုချောချောမှာ သွေးရောင်လွှမ်းသွားတာ ခခ အထင်အရှား မြင်လိုက်ရ၏။ ခခရင်ထဲမှာ အားလိုအားနာ ဖြစ်သွားရတာလည်း အမှန်။

"အလှူခံ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အလှူရှင်ပါ"

သူ့စကားကြောင့် ပန်းသွေးကော ခခပါ မျက်မှောင်လေးတွေ တွန့်ကွေးသွားကြရသည် ။

"အလှူရှင် ဟုတ်လား"

ဒီတစ်ခါတော့ ခခ ခုံတန်းလေးက ပန်းသွေးထက်ဦးအောင် ထရပ်ရင်း ခြံတံခါးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည် ။

ပန်းသွေးက လက်ထဲမှ ဂီတာကို ခုံတန်းပေါ် တင်ထားရစ်ကာ ခခ နောက်က လိုက်လာသည် ။

အနီးကပ်မြင်လိုက်ရမှ သူ့မျက်နှာလေးကို ခခ မြင်တွေ့ခံစားလိုက်ရပါသည် ။ တကယ်ချောတဲ့ ယောက်ျားပဲ။ ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာက အစက်အပျောက် ကင်းစင်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့် အစုံက ပန်းသွေးရောင်လွှမ်းလျက် စိမ်းမြမြ နှုတ်ခမ်းမွေး အရိပ်စိမ်းနုနုလေးတွေအစ ထင်းရှင်းနေသည် ။

"ကျွန်တော်တို့ က အိမ်ရှေ့ခြံကို မနေ့ကမှ ပြောင်းလာတာပါ။ မနက်ဖြန် အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးမှာ မို့ လာဖိတ်တာပါ။ ဒါကြောင့် အလှူခံ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောတာပေါ့၊ အလှူရှင်ပါ ခင်ဗျာ"

အပြုံးရိပ်လွှမ်းသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီးတော့ ဖြူဖွေးသွယ်တန်းသော သွားလေးတွေ လှစ်ခနဲပေါ်လာ၏။

ခခမျက်နှာလေးပေါ် အထိတောင် သူ့အပြုံးတွေ ကူးစက်သွားခဲ့သည်

ထင်မိသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ အန်တီလိုင် မရှိဘူးရှင်၊ အပြင် သွားတယ်။ ပြန်လာရင် ခေပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ခေတို့ က တူဝရီးနှစ် ယောက်တည်း နေကြတာပါ"

သူမမေးဘဲ ခေပြောပြ မိတ်ဆက်နေမိသည်။ ။ သူက ခေါင်းညိတ် ပြီး ရင်း ခေအနောက်က ပန်းသွေးကို ကြည့်နေတာမို့

"ဪ ပန်းသွေးက ခေရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ပန်းသွေးနီနီတဲ့ ၊ ခေတို့ နဲ့ တစ်လမ်းတည်းကပဲလေ အတွင်းပိုင်း ဆယ်အိမ်ကျော်လောက်က ခြံမှာ နေတာပါ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို တစ်လမ်းတည်း သားတွေပဲ ဒေါ်လေးကလည်း တစ်လမ်းလုံးကို ဖိတ်ခိုင်းလိုက်တာဆိုတော့ ပန်းသွေးနီနီကိုပါ တစ်ခါ တည်း ဖိတ်လိုက်ပါရစေ"

"ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်မက အလှူတွေ မင်္ဂလာပွဲတွေ ဝါသနာ မပါဘူး။ ဘယ်တော့မှ လည်း မသွားတတ်ဘူး"

"ဟယ် ပန်းသွေးကလည်း "

ပန်းသွေးအကြောင်း သိနေပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ခေ တကယ်ပဲ အားတုံ့အား နာ ဖြစ်သွားရ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ငါ စိတ်မဝင်စားတာ နင်အသိပဲ"

ပန်းသွေး ချာခနဲလှည့်ကာ ခုံတန်းလေးဆီ ပြန်လျှောက်သွား၏။ သူ့ကို ခေ ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ ပန်းသွေးကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ မျက်နှာ လေးပေါ်မှာ တော့ အပြုံးရိပ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ သေချာသည်

"ဟို ... ပန်းသွေးက ဒီလိုပဲ အဟင်း သူက တကယ့်ဂျစ် သူ့အိမ်မှာ သူ့ မိဘတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒီကသွားဖိတ်ရင် လာကြမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒေါ်လေး အမိန့်အတိုင်း တစ်လ မီးလုံး ဖိတ်မှာ ပါ၊ ကဲ ခွင့်ပြုပါဦး"

ထိုနေ့က ခခ သိချင်သော သူ့နာမည်လေးကိုတောင် ခွင့်မရလိုက်ခဲ့ပါ ။ အိမ်ရှေ့ခြံကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာတာ ခခ မသိ။ သတိလည်း မထားမိခဲ့ပါ။ အခုတော့ မှုန်နေအောင် ချောသော ရွှေမင်းသားလေးဆို တော့ စိတ်ဝင်စားမိ၏။

သူတို့ အိမ်က အလှူကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ပန်းသွေးကို ခခ မရမက ခေါ်ပေမဲ့ ပန်းသွေးက ခါးခါးသီးသီးငြင်းကာ မလိုက်ခဲ့ပါ။ ပန်းသွေးမေမေကို တော့ အလှူအိမ်မှာ တွေ့ရ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးဗလမင်းမော်နှင့်အတူ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဦးဗလမင်းမော်က ပန်းသွေးဖခင်ရင်း မဟုတ်။ ပန်းသွေးမေမေရဲ့ နောက်အိမ်ထောင် ဖြစ်သည် ။ မိခင်ဖြစ်သူထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့် ငယ်ရွယ်သော ပထွေးတစ်ယောက်ကို အဖေတော်ဖို့ အတွက် လက်မခံနိုင်သော ပန်းသွေးနီနီ စိတ်ကိုတော့ ခခ နားလည် စာနာနိုင်ပါသည် ။

ဒါကြောင့်လည်း ပန်းသွေးက မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ဘယ်အလှူမင်္ဂလာပွဲကိုမှ အတူမသွားဘဲ ရှောင်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ခခကတော့ ဒေါ်လေးလှိုင်နှင့်အတူ သူ့အိမ်တက် အလှူကို ရောက်ခဲ့သည် ။ သူ့အမည် မဏိလျှမ်း၊ ဗိသုကာပညာရပ်နှင့် ကျောင်းပြီးကာ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်ထားသူ၊ မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့ဘဲ အဒေါ်အပျိုကြီးနှင့်အတူ နေသူဆိုတာ ခခ သိလိုက်ရသည် ။

အဲဒီကတည်းက ခခ နှလုံးသားထဲမှာ မဏိလျှမ်းဆိုသော သူ့အရိပ်
က စိုးမိုးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မိခင်ဖြစ်သူ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီးကတည်းက ယော
ကျားဆိုလျှင် အမြင်မကြည်ချင်သော ပန်းသွေးနီနီကတော့ ခခကို သ
ဘောမကျချင်ပါ။ ကျန်သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကတော့ မဏိလျှမ်း ရူပါ
ကို မြင်ရုံနှင့် ခခနှင့် သဘောတူ ကြည်ဖြူခဲ့ကြသည်။ ။

"ဒီတစ်ခါတော့ နင့်နှလုံးသားက တကယ် ချစ်တတ်ပြီလား"

ပိုပိုကတော့ ခခအကြောင်းကို သိနေသူမို့ မယုံမရဲ သေး၏။

ကျောင်းမှာ တုန်းက ရည်းစားတွေ ထည်လဲတွဲတတ်ခဲ့သော ခခနော
င် နှလုံးသားကလည်း ယောင်လို့ တောင် ခလုတ်မတိုက်ခဲ့ဖူးပါ။

"ရူပါကော ပညာကော အရည်အချင်းပါ အပြစ်ရှာစရာ မရှိသူကိုမှ န
င်မရွေးချယ်နိုင်ဘူးဆိုရင် နင့်နှလုံးသားကို ရှေးဟောင်းပြတိုက်သာ ပို့
ထားလိုက်တော့ ခခ"

သူငယ်ချင်းတွေက မဏိလျှမ်းကို သူမနှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံး- ကြင်ဖ
က်ဟု တညီတညာတည်း သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ ။ သူမဘက်ကတော့ မ
ဏိလျှမ်းကို တကယ်ပဲ ချစ်ခဲ့မိပြီလား၊ တိကျ သေချာစွာတော့ မပြောတ
တ်သေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သေချာသည် ကတော့ မဏိလျှမ်း သိပ်ချောသည်။ ။

အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး။ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ သူမလိုပဲ အ
ဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် နေထိုင်သူဆိုသော အခြေအနေတွေကတော့ တိုက်ဆိုင်လွ
န်းနေသည်။ ။

နောက်ဆုံး အချစ်ဆိုတာကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ဦး၊ မိန်းမသား တစ်
ယောက်အတွက် ရွေးသင့်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ ငြင်းပ

ယံမရတာ အမှန်။

နေ့စဉ် အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာလေးက မဏိလျှမ်း အ လုပ်သွား အ လုပ်ပြန် ငေးကြည့်ရင်း ခခ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သလိုလို ဖြစ်ရ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ခခဘက်က ရေလာဖို့ မြောင်းပေးမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

"ဒီပုဂ္ဂိုလ်က မိုးလင်းအိမ်ကထွက် မိုးချုပ်လုမှ အိမ်ပြန်တာ နားရက် ဆိုလို့ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပဲ ရှားရှားပါးပါး ရှိတယ်၊ အဲဒီရက်ကပင် ဝရန် တာမှာ ဒရင်းဘက်နဲ့ ထိုင်ပြီး စာတွေ ဖတ်နေတတ်တယ်"

"နေပါဦး၊ နင့်ကိုငါ မမေးဘဲ ဘာလို့ ဒီလူ့အကြောင်း ပြောနေတာလဲ ခခ"

"အကူအညီ တောင်းချင်လို့ ပေါ့ ပန်းသွေးရဲ့ ၊ နင် ငါ့ကို ဂီတာတီး ပေးဟာ၊ သူရှိတဲ့ နေ့တိုင်း ဝရန်တာမှာ နင် ဂီတာတီး ငါသီချင်းဆိုမယ်"

"အရှက်မရှိ မိန်းမနောက်ပိုး ကိစ္စကြီးပဲ"

"မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ မြင်းက မလှုပ်တော့လည်း ခုံကပဲ လှုပ်ရမှာ ပေါ့။ နင့်ဘက်က လိပ်ပြာသန့်သန့် ကူညီစမ်းပါ ပန်းသွေးရယ်၊ တို့ ဘာ သာ ဝရန်တာမှာ ဂီတာတီး သီချင်းဆိုတာပဲ ဘာဂရုစိုက်ရမှာ လဲ"

ပန်းသွေးရဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်စိတ်ကို သိသူပီပီ ခခ မြှောက်ပင့်ပြောကာ ဂီတာတီးပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းရသည်။ ။

ဆုန်သင်းပါရ်ရဲ့ သခင်သီချင်းလေးကို သူရှိတိုင်း ပန်းသွေးက ဂီတာ တီး ခခက ဆိုကာ သူ့ကို ပိုးပန်းနေမိတာ တစ်ပတ်ကျော်ခန့် ကြာခဲ့ပြီ။ သူကလည်း ခခသီချင်းသံကို ကြားတိုင်း ဝရန်တာလေးမှာ နားထောင်ရ င်း လှမ်းကြည့်တတ်သည်။ ။

ကြာလျှင်တော့ သူ့စိတ်တွေ ခခဆီ လည်လာမှာ ပါ။ ခခ အချစ်ကို

တောင်းခံလာရဦးမှာ ပေါ့။

"အားလားလား ... နာလိုက်တာ"

လက်မောင်းကို ဆွဲအဆိတ်ခံလိုက်ရတာမို့ ခခ နာကျင်စွာ အော်ပစ်
လိုက်မိသည်။ ။ ပန်းသွေး မျက်စောင်းလေး လွင့်လာရင်း

"တော်သေးတာပေါ့၊ ငါက ငုတ်တုတ်ကြီး နှလုံးခုန် ရပ်သေနေပြီ ထင်တာ"

"ကောင်မစုတ် ပြောလိုက်ရင် တနင့်တပိုးကြီးပဲ"

"ပြောမှာ ပေါ့ နင်လုပ်ပုံက ပုဂ္ဂိုလ်ရိပ်မိသွားရင် သိက္ခာစရာကိုး၊ ကဲ
ငါပြန်တော့မယ်"

"ဟင် ပြန်တော့မှာ လား၊ နေပါဦး"

"မနေတော့ဘူး၊ မေမေ့ ယောက်ျားကြီး ပြန်မလာခင် အိမ်ပြန်ထမင်း
စား ရေမိုးချိုးပြီး အခန်းထဲ ဝင်နေတော့မယ်"

"ပန်းသွေးရယ် ကိုယ့်အဖေ တော်နေပြီပဲဟာ၊ နင် စိတ်နည်းနည်း
တော့ လျော့လိုက်သင့်ပြီ"

"နင် ဘာမှ မသိပါဘူး ခခရယ်။ ငါက ပထွေးဆိုတိုင်း နာမည်ကြားရုံ
နဲ့ မုန်းတီးနေတဲ့ သူတွေထဲမှာ မပါပါဘူး၊ အခု ကိစ္စမှာ ငါ့စိတ်ထဲက အ
လိုလို သိနေတာ၊ ဦးဗလမင်းမော်က ငါ့အတွက် အဖေတစ်ယောက် ဖြစ်
လာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တော်ပြီဟာ ငါ ဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး ငါပြန်
တော့မယ်"

ဂီတာကို ကောက်ယူပြီး ပန်းသွေး ထရပ်သည်။ ။ အဝါနုရောင် တီရှပ်
လက်တိုနှင့် ဂျင်းပင်နံကို ဒူးဖုံးရုံမျှ ဖြတ်ပိုင်းကာ ဝတ်ဆင်ထားပုံကပေါ့

ပါးလွတ်လပ်သော စတိုင်လ်ကို ပေါ်လွင်စေသည်။ ။

"ဟော သမီးပန်းသွေး ပြန်တော့မှာ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလှိုင်"

အောက်ထပ်မှာ အန်တီလှိုင်နှင့် ပန်းသွေးတို့ နှုတ်ဆက်နေသံကို ခခ ကြားရသည်။ ။ ခခမျက်ဝန်းတွေ တစ်ဖက်ခြံကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ ဝရန်တာမှာ မရှိတော့ပါ။ ဒရင်းဘက် ပေါ်မှာ လည်း မတွေ့ရတော့ ချေ။

ခခတို့ သီချင်းသံ မကြားရတော့၍ သူ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ။ စိတ်ထဲမှာ ပန်းသွေးကို အလိုမကျ ဖြစ်ရ၏။

ပန်းသွေးသာ ဂီတာဆက်တီးဖြစ်လျှင် ခခသီချင်း ထပ်ဖြစ်ဦးမှာ ပါ။ သခင်ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးပေါ့။

သခင်လိုရာ အဆင်သင့် ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင် နားလည်စေချင်လိုက်တာ မဏိလျှမ်းရယ်။ ရှင် ဘာဖြစ်သို့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေရတာလဲ။

ခခနောင်ဆိုတာ ကျောင်းမှာ တုန်းက ယောက်ျားလေးပေါင်းများစွာ ရဲ့ အာရုံကို ပိုင်စိုးခဲ့သူပါ။ ရှင်နဲ့ ကျမှ ပဲ ခခနောင်ရဲ့ သမိုင်းတော့ မပြောင်းပါရစေနဲ့။ ရှင့်အတွက် ခခ ဘယ်အချိန်ထိတောင် တံခါးဖွင့်ထားရမှာ တဲ့ လဲ။

အခန်း (၂)

အညိုဝင်း လက်ရှည်အင်္ကျီကို တံတောင်ဆစ်အထိ ရောက်အောင် ခေါက်တင်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ အနက်ရောင်မှိုင်းမှိုင်း ရှော့ပင်န်ကို လဲလှယ် ဝတ်ဆင်၏။

ကုပ်သာသာမျှ အထိသာရှည်သော ဆံပင်တိုတိုကို
နောက်လှန်သိမ်းပြီးချိန်မှာ တော့ ပန်းသွေးနီနီ ပြင်ဆင်မှုက ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။

မှန်ထဲမှာ ဝင်းဖန့်နုသော မျက်နှာလေးကို မြင်သည်။ ။ ပြေပြစ်သောန
ဖူး၊ သွယ်တန်းသော မျက်ခုံး၊ စင်းနေသော နှာတံက ချွန်မြမြကြီး မဟု
တ်ဘဲ ကျစ်လျစ်လုံးလုံးလေးနှင့် ပကတိ ပန်းနုသွေးလွှမ်းသော နှုတ်ခမ်း
တွေက ဆိုးဆေးမလို။

မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာအလှအပ အကူအညီကိုမှ တင်စရာမလိုဘဲ ပက
တိအတိုင်း နေတတ်တာ ပန်းသွေးနီနီ အကျင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ အရင်က
တော့ အလှူအတန်း မွေးနေ့ပွဲလေး ဘာလေးသွားလျှင် ပေါင်ဒါပါးပါး
လေး ဖို့ ဖြစ်သည်။ ။

အခုတော့ စားပွဲပေါ်က အလှပြင် ပစ္စည်းတွေကို အံ့ဆွဲထဲ သိမ်းကျုံး
ထည့်ပြီး ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာ ကြာပြီ။

အလှပအတွေ့ကိုလည်း မမက်မောချင်တော့ပါ။ ပြင်ဆင်ချင်စိတ်လ
ည်း မရှိတာအမှန်။

အဝတ်အစားဆိုလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကိုပဲ အလွယ်တကူ ဝတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ အကြပ်တွေ၊ အဟိုက်တွေနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ရစ်ပတ် ချုပ်နှောင်နေတာမျိုးကို ပန်းသွေးမနှစ်သက်။

"ပန်းသွေးရယ် အဝတ်အစားကို လှလှပပလေး ဝတ်စမ်းပါ။ နင့်ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားနဲ့ ဆို တကယ်လှမှာ သိလား။"

ခခနောင်က အမြဲတမ်း ပြောဖူးသည်။ ။ တိုက်တွန်းသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ပန်းသွေး ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပဲ ခေါင်းကို ခါရမ်းမိသည်။ ။

"မိန်းကလေးပဲဟာ အလှအပတွေ ကြိုက်သင့်တယ်၊ အင်းလေနင်က မပြင်မဆင်ဘဲနဲ့ လည်း လှပြီးသားကိုး။"

ခခနောင်က အားကျသလို ပြောတတ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ လှပမှုကို ဂုဏ်ယူစရာ တစ်ခုဟု သူမ မမြင်တတ်ခဲ့ပါ။

"မမပန်းသမီးလေးက တကယ့် အချောလေးပဲ၊ ကြည့်စမ်း မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ပြီး မျက်နှာလေးက နုဖပ်နေတာပဲ။"

အရင်က မေမေနှင့် ဧည့်ခံပွဲတွေ လူစည်ကားရာ နေရာတွေ သွားတိုင်း မေမေ့ မိတ်ဆွေတွေက ဝိုင်းဝန်း ချီးကျူးတတ်ကြသည်။ ။

"မေမေ့ သမီးလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ မျက်ဝန်းလေးတွေ ကြည်လဲ့နေတာက ပိုစွဲမက်စရာ ကောင်းနေတယ် သမီးအဖေနဲ့ သွားတူတာကွယ့်၊ သမီးအဖေက မျက်လုံးမျက်ခုံး လှတယ်လေ။"

မေမေ ပြောပြသော စကားတွေကို ပန်းသွေး ကြားဖူးသည်။ ။ ပန်းသွေး အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝက ဖေဖေဆုံးခဲ့တာမို့ ဖေဖေ့ မျက်နှာလေးကို မှတ်မိနေဆဲရှိသည်။ ။

ဖေဖေ့ မျက်ဝန်းတွေက ကြည်လဲ့ တောက်ပသည်။ ။ ရယ်လိုက် ပြီး

လိုက်လျှင် မျက်ဝန်းတွေက အလိုလို လိုက်ရယ်ပြုံးတတ်သည်။ ။ ဖေဖေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲက နွေးထွေးငြိမ်းချမ်းသော မေတ္တာဓာတ်တွေကို ပန်းသွေး ခံစားခဲ့ရဖူး၏။

ဖေဖေသည် မေမေနှင့် ပန်းသွေးတို့ ကို လျင်မြန်စွာ ခွဲခွာသွားခဲ့မည် ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။ ကင်ဆာရောဂါနှင့် ဖေဖေ တိမ်းပါးတော့ ပန်းသွေးအသက်က တစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပဲ ရှိသေး၏။

ဖေဖေ တိမ်းပါးတော့ မေမေသည် မိန်းမသားတန်မဲ့ ဖေဖေရဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကို ဆက်ပြီး လည်ပတ်အောင် ဦးဆောင်ခဲ့ရသည်။ ။

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေက ဟန်မပျက် ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်လည်ပတ်ခဲ့သည် မို့ အခက်အခဲမရှိခဲ့ချေ။ မေမေရဲ့ ဦးဆောင်နိုင်မှု အရည်အချင်းကို ပန်းသွေး ချီးကျူး လေးစားမိသေးသည်။ ။

ဖေဖေ မရှိတော့ပေမဲ့ ပန်းသွေးအတွက် ပူပန်စရာ မရှိခဲ့ပါ။ မေမေက အားလုံး အဆင်ပြေအောင် တာဝန်ယူနိုင်ခဲ့၏။ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ပန်းသွေး ကျောင်းတက်နိုင်သည်။ ။ ပန်းသွေး လိုချင်တာမရ မရှိခဲ့ရ။ ဒါတွေအားလုံး မေမေရဲ့ အစွမ်းအစ အရည်အချင်းတွေဟု ပဲ ပန်းသွေး ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ။ ပန်းသွေး ဘာမှ မရိပ်မိ မသိရှိဘဲ ဖြတ်သန်းခဲ့သော သုံးနှစ်ကာလမှာ မေမေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မထင်မှတ်ဘဲ သိရှိလိုက်ရ၏။ ။

ထိုနေ့က ပန်းသွေးအတန်းလစ်ကာ သူငယ်ချင်း၊ ဒီဒီမွေးနေ့ ဒါနမြှောက်အောင် ဒံပေါက်လိုက်စား ဖြစ်သည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ။

ဆိုင်ထဲမှာ ပန်းသွေးတို့ သူငယ်ချင်းတွေ စားသောက် ပျော်ရွှင်နေကြတုန်း ဆိုင်ရှေ့ကို ထိုးရပ်လာသည့်ကားက မေမေရဲ့ ကား ဖြစ်နေ၏။

ပန်းသွေး ကျောင်းပြေးတာ မေမေ သိတော့မည်ဟု တွေးကာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရ၏။ မေမေ့ကို ကြောက်လှတာ မဟုတ်ပေမဲ့တစ်ခါမှ မေမေမသိအောင် ကျောင်းမလစ်ခဲ့ဖူးတာမို့ ပန်းသွေး ပိုပို့ဆီက ဦးထုပ်ဝိုင်းကြီးကို လှမ်းဆွဲ ယူဆောင်းလိုက်ရင်း

"ကျွန်ုပ်၊ မေမေနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးနေပြီဟ၊ ငါ့ကို ကွယ်ထားကြစမ်းပါ"

"ဟယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာ လဲ။ အဲ အဲတော့"

"ဟယ် အန်တီပန်းနဲ့ အဲ"

လှည့်ကြည့်သည့် သူငယ်ချင်းတွေ မျက်နှာတွေပေါ်က အပြောင်းအလဲတွေကြောင့် ပန်းသွေး စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားရသည် ။ မေမေရှိရာကို ပန်းသွေး မဝံ့မရဲလေး ခိုးကြည့်တော့

"ဟင်"

ပန်းသွေး မျက်ဝန်းတွေ မယုံနိုင်အောင် ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရသည် ။ မေမေနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လာသော နံဘေးက အဖော်က ယောက်ျားတစ်ဦး ဖြစ်နေသည် ။

ထို့ထက်ပို၍ ရှက်ရွံ့ထူပူစရာ ကောင်းသည် က ထိုယောက်ျားက မေမေ့လက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းပင်။

"ပန်း ပန်းသွေး သူငယ်ချင်း"

အနီးမှာ ရှိသော ခခက ပန်းသွေး လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သတိပေး၏။ သည် တော့မှ ပန်းသွေးပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ ကျလာတာကို သတိထားမိတော့သည် ။

ရင်ထဲမှာ မယုံနိုင်မှု၊ ရှက်ရွံ့မှုတွေကြောင့် ထူပူရှိန်းမြဲလျက်။

"ပန်းသွေး"

ခခ နှုတ်က သူမအမည်ကို တိုးတိုးခေါ်သံပဲ ထပ်ထွက်လာသည် ။ ကျန်သူတွေ အားလုံး အကြည့်တွေမှာ လည်း နှစ်သိမ့်ဖို့ စကားတွေ ပျောက်ဆုံးနေသလိုရှိ၏။

ပန်းသွေးတို့ ဝိုင်းကိုမမြင်သော မေမေတို့ စုံတွဲက ထောင့်စားပွဲဝိုင်း တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည် ။ နှစ်ဦးသား အပြုံးတွေဝေလျက် ရှိနေပုံက ပန်းသွေးမျက်ဝန်းထဲကို စူးစူးနစ်နစ် တိုးဝင်လာသည် ။

အားလုံးကို ကျောခိုင်းကာ ပန်းသွေးထွက်လာခဲ့တော့ ခခခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသေး၏။ ဒါပေမဲ့ ပန်းသွေး လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ရပ်ထားသော ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့ချိန်ထိ မျက်ရည်စတွေ ပူလောင်စီးကျနေဆဲ။ ပန်းသွေး ရင်ထဲမှာ လည်း ရက်စက်လိုက်တာ မေမေရယ်ဟု အကြိမ်ကြိမ် အော်နေမိဆဲ။

ထိုညနေက ပန်းသွေးတစ်ယောက်တည်း အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးမှာ ထိုင်နေမိတာ အလင်းရောင် ပျောက်ဆုံးလှ အချိန်အထိ။

တစ်ယောက်တည်း အားရအောင် ငိုကြွေးပြီးတော့ ပန်းသွေး ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ ချနိုင်ခဲ့သည် ။

မေမေနှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ရှင်းရမည်။ သည် ကိစ္စကို ပန်းသွေး ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ကျေနပ်စရာ မရှိနိုင်တာ ပြောရမည်။

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို အံ့ကြိတ်တင်းရင်း ပန်းသွေး အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မေမေတစ်ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်နေသည် ။

"သမီးရယ် မေမေ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ခခတောင် စောကမှ ပြန်သွားတယ်၊ သမီးသူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်ရတာလည်း အမောပဲ"

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားရပ်မိသည် နှင့် မေမေ အနီးရောက်လာကာ
စိုးရိမ်တကြီး ပြောသည်။ ။ မေမေ့ မျက်ဝန်းတွေထဲကို သူမ တည်ငြိမ်စွာ
ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ဆိတ်နေမိတော့

"သမီး ဘယ်လို ခံစားလိုက်ရတယ်ဆိုတာ မေမေ သိတယ် သမီး"

"ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဘူး မေမေ မေမေ သိပ်ရက်စက်တယ် အဟင့်
ဟင့် ဟင့်"

"လာပါ သမီးရယ်၊ မေမေတို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး စ
ကားပြောကြရအောင်နော်"

ပန်းသွေးပန်းလေးကို ပွေ့ဖက်ချော့မော့ရင်း မေမေ ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ထိုင်စေ၏။ မေမေ့နှုတ်က နှစ်သိမ့်စကားတွေကို ပန်းသွေး မကြားချင်ပါ
။ မေမေ့ ကိစ္စကိုပဲ ခါးသီးစွာ ငြင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည် မို့။

"သမီး ဘာမှ မသိချင်ဘူးမေမေ၊ မေမေ သမီးကို မမြင်ခဲ့ပေမဲ့သမီး
ကတော့ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာပါ"

"မေမေ မညာပါဘူး သမီး၊ သမီးကို ဖွင့်ပြောဖို့ လည်း
စဉ်းစားထားပြီးသားပါ"

"ဘာရယ် မေမေ၊ ဒါ မေမေ့ရဲ့ ဝန်ခံစကားလားဟင်"

မေမေ့ မျက်ဝန်းတွေထဲ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း ပန်းသွေး အထိ
တိတလန့် မေးမိသည်။ ။ မေမေကတော့ ပကတိတည်ငြိမ်သော အကြည့်
တွေနှင့် ပန်းသွေးကိုကြည့်ကာ ခေါင်းကလေး ညှိတ်၏။

"ဟုတ်တယ် သမီး၊ သူ့နာမည်က ဦးဗလမင်းမော်တဲ့ ၊ သမီးဖေဖေ ရှိ
စဉ်ကတည်းက စီးပွားဖက် ပါတနာတွေပဲ ဆိုပါတော့၊ သမီးဖေဖေဆုံး
တော့ လုပ်ငန်းအားလုံးကို အထိုင်မပျက် လည်ပတ်အောင် သူပဲ ကူညီ

ပေးနေခဲ့တာ"

"ဟင့်အင်း၊ အဲဒါတွေ သမီးမသိဘူး၊ သမီးပြောချင်တာ သမီးဘယ်သူ့ကိုမှ ပထွေးမတော်ချင်ဘူး မေမေ"

"မေမေ ဘဝမှာ လည်း သမီးဖေဖေကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွယ်တာခဲ့ဘူး သမီး၊ ဒါပေမဲ့ အကောင်းဆုံးအတွက် မေမေ ဦးနှောက်နဲ့ ရွေးလိုက်တာပါ။ သူက မေမေ့ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတယ်၊ အသေအချာ စဉ်းစားပြီးမှ မေမေ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ သမီး"

"အသေအချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဟုတ်လား မေမေ သမီးအတွက် ဖခင် နေရာမှာ အစားထိုးရမယ့် သူစိမ်းယောက်ျားကို မေမေ စဉ်းစား ရွေးချယ်ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား"

"သမီးအတွက် မေမေတို့ ဘဝအတွက် မေမေ စဉ်းစားခဲ့တာ သမီး၊ သူက စီးပွားရေးလောကမှာ မေမေထက် တော်တယ်၊ ထက်တယ်။ သူ့ကြောင့် မေမေ လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ အောင်မြင် တိုးတက်နေတာ သေချာတယ်သူ မရှိတော့ရင် မေမေတစ်ယောက်တည်း ဆက်အုပ်ချုပ် စီမံဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ မေက မိန်းမသား တစ်ယောက်ပဲ သမီးရယ်၊ စီးပွားရေးလောကထဲမှာ မားမားမတ်မတ် သိက္ခာရှိရှိ ရပ်တည်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး ဒါကြောင့် သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ မေမေ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ သမီး"

"ဟင့်အင်း၊ သမီး လုံးဝ သဘောမတူဘူး မေမေ"

"မေမေ မျှော်လင့်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ မေမေ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသမီး တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာမယ်လို့ မေမေ ယုံကြည်တယ် သမီး"

"ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်စရာ မရှိဘူး မေမေ မေမေရဲ့ အကြောင်းပြချက် တွေကို သမီး လုံးဝလက်မခံဘူး၊ ပြီးတော့ သမီးဖေဖေရဲ့ နေရာမှာ

ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားကိုမှ သမီး အစားမထိုးနိုင်ဘူး မေမေ"

"သမီးခံစားချက်ကို မေမေ နားလည်တယ် သမီး မေမေလည်း သမီး ဖေဖေကိုချစ်တဲ့ အချစ်အတွက် ဘယ်ယောက်ျားမှ အစားမထိုးနိုင်ဘူး၊ အစားထိုးမရနိုင်ပါဘူး"

"ဒါနဲ့ မေမေရယ်"

"မေမေ့အသက် သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်နေပြီ၊ သမီး ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ မေမေ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ရှိတာ မေမေတို့ ဘဝလေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဆက်ရပ်တည်ဖို့ ၊ ပြီးတော့ လောကကြီးထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့် သမီးလေး အနာဂတ်ထဲမှာ အရာရာပြည့်စုံပြီး အေးချမ်းနေစေဖို့ ပဲလေ၊ မေမေ မရှိတော့ရင်တောင် သမီးတစ်ဘဝအတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်တဲ့ ဥစ္စာဓနတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ပါ သမီးရယ်"

"အဲဒါတွေကို သမီးမမက်ဘူးမေမေ၊ သမီးလိုချင်တာ မေမေ့ရဲ့ မေတ္တာတရားပဲ၊ ကျန်တာကို ဘာမှ မလိုချင်ဘူး မေမေ့ကိုလည်း သမီးတစ်ယောက်တည်း အတွက်ပဲ တစ်သက်လုံး ရှိစေချင်တယ်"

"သမီးရယ် သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်လို့ မေမေ့ မေတ္တာတွေက သမီးအပေါ် တစ်ရွေးသားတောင် မလျော့ပါဘူးကွယ်၊ ဒါကို သမီး နားလည်လာမှာ ပါ"

"ဒါ ... ဒါ... မေမေ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လားဟင်၊ မေမေ မပြင်နိုင်တော့ဘူးလား"

"မေမေတို့ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကပဲ ရုံးမှာ တရားဝင် လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ သမီး၊ သမီးကို အသိပေးပြီးမှ မင်္ဂလာပွဲကို မိတ်ဆွေတချို့နဲ့ အကျဉ်းသ

ဘောစီစဉ်ဖို့ ညှိနှိုင်း အစီအစဉ် ဆွဲထားတယ်"

ပန်းသွေး မယုံနိုင်အောင် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။ ကိုချစ်သ
ည် ဆိုသော မေမေက ပန်းသွေး ဘာမှ မသိလိုက်ခင်မှာ ပဲ ဆုံးဖြတ်စီစဉ်
ပြီးဆုံးခဲ့ပြီတဲ့။

နောက်ပိုင်းမှာ ဗလမင်းမော်ဆိုသော မေမေ့ရဲ့ ခင်ပွန်းအိမ်ကို လိုက်
လာသည်။ အသေအချာ မြင်လိုက်မှ မေမေ့ အသက်ထက် ငါးနှစ်ခန့်င
ယ်သော ယောက်ျားတစ်ဦးဟု ပန်းသွေး သိလိုက်သည်။

အသက်သုံးဆယ်စွန်းစပေမဲ့ နုပျိုသော ရုပ်ရည်က လူငယ်ဆန်သည်
။ စူးရှ၍ တစ်ဖက်သားကို ညှို့ငင်သလို ကြည့်တတ်သော မျက်ဝန်းတွေ
ကိုတော့ ပန်းသွေးဘယ်လိုမှ သဘောမကျနိုင်ပါ။

မေမေ့ကို မမပန်းဟု ခေါ်သော ဦးဗလမင်းမော်က သူမကိုတော့ပန်း
သွေးဟု ပဲ ခေါ်သည်။ သမီးဟု ခေါ်ရလောက်အောင်လည်း အသက်အရွ
ယ်က ကွာခြားလွန်းသည် မဟုတ်။

သည် လို ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် နေ့စဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရ
မည့် အရေအတွက် ပန်းသွေး စိတ်ညစ်ညူးခဲ့ရသည်။ မေမေကတော့ မ
သိကျိုးကျွန် ပြုနေခဲ့တာလား မပြောတတ်ပါ။

မေမေ့ကို စာနာသနားစိတ်လေးကြောင့်သာ ပန်းသွေး
မေမေ့အနီးမှာ ဆက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သမီးဖြစ်သော ပန်းသွေး မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ မေမေ
့ကို ဦးဗလမင်းမော် ကြင်နာယုယပြနေတော့ ပန်းသွေး ပါးတွေ နီမြန်း
သည် အထိ ဖြစ်ရ၏။

ဖခင်တစ်ဦးလို ချစ်ခင်လေးစားဖို့ မဆိုနှင့် ပန်းသွေးစိတ်ထဲမှာ ရှုံးရှာ

စိတ်တောင် ဖြစ်လာရသည် ။ ဒါကြောင့်လည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဖြစ်
အောင် ပန်းသွေး ကြိုးစားခဲ့သည် ။

ကျောင်းတက်နေစဉ်က ရှောင်တိမ်းရတာ လွယ်ကူပေမဲ့ကျောင်းပြီး
သွားတော့ ပန်းသွေးအတွက် အခက်အခဲ ဖြစ်ရသည် ။

မေမေ ကြိုတင်ပြောခဲ့သလို မေမေတို့ ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ တိုးတက်
အောင်မြင်လာတာကိုတော့ ပန်းသွေး မြင်သိကြားနေရ၏။

ကုမ္ပဏီ နှစ်ခုပေါင်းကာ စီးပွားရေးကို ဂရုစိုက်လုပ်ဆောင်နေသော
မေမေကတော့ ပန်းသွေး ခံစားချက်တွေကို ဥပေက္ခာပြု မေ့ထားခဲ့သည်
လား။

မနက်တိုင်း ပန်းသွေးမေမေတို့ အ လုပ်သွားမှ အိပ်ရာက ထဖြစ်သ
ည် ။ တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှာ နေ ပျင်းလျှင် တစ်လမ်းတည်း နေထိုင်သော
ခနောင်ထံ ရောက်သည် ။

မေမေတို့ လင်မယား ပြန်လာလျှင် ပန်းသွေး ရေမိုးချိုး
ထမင်းစားပြီးလို့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ယူထားသော တီဗွီကြည့်ချင် ကြည့်၊ စာ
ဖတ်ချင်ဖတ် ပုံမှန် လည်ပတ်နေခဲ့၏။

စိတ်ဒုက္ခ ရောက်ရသည် က မေမေတို့ အလုပ်ပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေရ
က်တွေမှာ ဖြစ်သည် ။ ထိုရက်တွေမှာ ပန်းသွေးအိမ်မှာ မနေဖြစ်တာက
များ သည် ။ အိပ်ရာနီး ရေမိုးချိုးပြီးသည် နှင့် ခခတို့ အိမ်ကိုထွက်ဖို့ ပန်း
သွေးအသင့်။

အခုလည်း ပန်းသွေး အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစားလဲ ပြင်ဆင်နေတုန်း
မေမေ ရောက်လာသည် ။

"တစ်ရက်တလေ မေမေ အလုပ်နားရက်လေးမှာ သမီးအိမ်မှာ နေပါ

ဦးလားကွယ်"

"သမီး ခခနဲ့ ရှော့ပင်းထွက်ဖို့ ချိန်းထားလို့ မေမေ"

"ဟင် ဒီပုံကြီးနဲ့ သွားမလို့ လား သမီးရဲ့ ၊ မျက်နှာကလည်း ပြောင်ကြီးနဲ့ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး"

ပန်းသွေးကိုကြည့်ကာ မေမေ စိတ်ပျက်သလို ညီသည် ။ မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသော မေမေအသွင်ကို ပန်းသွေးလှမ်းကြည့်သည် ။

အသက်လေးဆယ်ပြည့်ခဲ့ပြီ ဆိုပေမဲ့မေမေ့ အလှတရားတွေက နုပျိုလှပနေဆဲရှိသည် ။ လှပချောမွေ့နေဆဲ မျက်နှာလေးကို မေမေက နုပျိုအောင် ပြင်ဆင်တတ်သည် ။ အဝတ်အစား အရောင်းအသွေးကအစ ရွေးချယ် ဝတ်ဆင်တတ်၏။

အိမ်မှာ နေရင်းတောင် မေမေ့မျက်နှာပေါ်မှာ သနပ်ခါး မှုန်မှုန်လေးက အမြဲရှိတတ်သည် ။ လင်ယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက် မေမေ့ရဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခတွေဟု ပဲ ပန်းသွေးမြင်သည် ။

မေမေ ဒီလို လှပလွန်းနေတာ ကြောင့်လည်း ငယ်ရွယ်သော ဦးဗလမင်းမော်က သဘောကျ လက်ထပ်ခဲ့တာဖြစ်မည် ထင်ပါရဲ့ ။

ဒါကိုတွေးမိလေလေ ပန်းသွေး အလှအပတွေကို ရွံ့မုန်းလေလေ ဖြစ်ခဲ့တာ မေမေကတော့ မသိရှာပါ။

"မေမေက ဒီနေ့ အိမ်မှာ မိသားစုဆုံတုန်း ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လုပ်စားမလားလို့ သမီးရဲ့ "

အားလပ်ရက်တွေမှာ မေမေက အစားအသောက် တစ်မျိုးမျိုး စီစဉ်ကျွေးမွေးတတ်တာ ဟိုစဉ်ကတည်းက ဖြစ်သည် ။ အရင်ကဆို ထိုရက်တွေမှာ ခခတို့ ပိုပိုတို့ ပါ ကျောင်းပိတ်ရက် ရောက်လာကာ စားကြသော

က်ကြနှင့် ပျော်စရာ။

ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ထိုပျော်ရွှင်မှုမျိုး မရှိနိုင်တော့တာ ပန်းသွေး ဝမ်းနည်းမိသည် ။ မေမေပြောသော မိသားစုဆိုတာ ဦးဗလမင်းမော်ကို ရည်ညွှန်းတာပဲ ဖြစ်သည် ။

"သမီးတို့ ရှေ့ပင်းနံတွက်မယ်ဆို မနက်စာ ရွှေတောင်းခေါက်ဆွဲလေး စားပြီးမှ ပဲ သွားကြပါလားဟင်၊ ခခကို ဖုန်းဆက်ခေါ် လိုက်လေ၊ မေမေတို့ မတွေ့တာလည်း ကြာနေပြီ"

"ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ ခခနဲ့ ချိန်းထားတာ ကိုးနာရီ၊ ပြီးရင် တခြား သူငယ်ချင်းတွေ ဝင်ခေါ်ရဦးမှာ "

မေမေမျက်နှာ ညှိုးငယ်သွားတာ ပန်းသွေး မြင်သည် ။ ပန်းသွေး တမင်ပြောတာကို မေမေ ရိပ်မိမှာ မလွဲ။

"ရှေ့ပင်းတန်းသွားမှာ ဆိုလည်း သမီး အဝတ်အစားလေးလဲ၊ အလှလေး ပြင်ဦးကွယ်၊ ပိုက်ဆံလိုသလောက် မေမေဆီက ယူသွား သမီး"

"သမီးမှာ ရှိပါသေးတယ်၊ အလှအပလည်း မလိုအပ်ပါဘူး။ လှရင် ယောက်ျားတွေက စိတ်ဝင်စားကြတယ်၊ သမီးက ယောက်ျားတွေကို မုန်းတော့ မလှရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ အဟင်း"

မေမေ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွားခဲ့သည် ။ ပန်းသွေးရင်ထဲ မကောင်းပေမဲ့ မမြင်ဟန်ဆောင်ရင်း စားပွဲပေါ်က ကားသော့ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

"မေမေ ညနေ နောက်ကျမယ်နော်၊ သမီးကို မစောင့်နဲ့ တော့ အပြင်ကပဲ ညနေစာ စားဖြစ်မှာ "

မေမေ နှုတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ပန်းသွေး ဧည့်ခန်းထဲကို ဖြ

တံတော့ သတင်းစာ ဖတ်နေသော ဦးဗလမင်းမော် မော့ကြည့်လာသည်

။

"ပန်းသွေး ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ခခတို့ အိမ်"

လှည့်မကြည့်ဘဲ အတိုဆုံး အဖြေပေးကာ ပန်းသွေး ရပ်ထားသော
ကားဆီ လှမ်းခဲ့သည် ။ ဦးဗလမင်းမော် ရပ်ကြည့်နေတာ သိပေမဲ့ဂရုမစို
က်ဘဲ ပန်းသွေး ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့သည် ။

တစ်နေ့ကုန်အောင် ခခအိမ်မှာ ပဲ အချိန်ဖြုန်းရဦးမည် ထင်ပါရဲ့ ။

အခန်း (၃)

"မိခပါ လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး လားကွ"

ကျော့ကျော့မော့မော့ ပြင်ဆင်ထားသော အန်တီလိုင်နံဘေးမှာ ခခကို အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားနှင့်ပဲ ထွက်လာတာမြင်၍ ဦးဝေမှိုင်းညိုမေးသည်။ ။

"မလိုက်ပါဘူး၊ အန်ကယ်လ်တို့ ဘာသာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားကြပါ"

"ဟာ ရပါတယ်ကွ၊ လှိုင်က မိခပါ လိုက်မယ်လို့ ပြောထားလို့ မေးကြည့်တာပါ"

ဦးဝေမှိုင်းညို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော သတင်းစာကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်ရင်း မလုံမလဲဆိုတော့ အန်တီလိုင် ခခဘက် မျက်စောင်းကလေးထိုးရင်း -

"ခလေး လိုက်မယ်ထင်လို့ ကို့ကိုပြောလိုက်၊ လှိုင်ခေါ်ပါတယ် သူ့ဘာသာမလိုက်တာ"

"ဟုတ်လား၊ လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့လေ ခရဲ့ ၊ အန်ကယ်တို့ မင်္ဂလာပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံပါ တစ်ခါတည်း ဝယ်ပေးမယ် မိခ စိတ်ကြိုက်ရွေးပေါ့"

"မင်္ဂလာပွဲအမီ ခခဘာသာ စိတ်တိုင်းကျ ချုပ်ထားမှာ ပါ မပူပါနဲ့ အ

နံကယ်လ်ရဲ့ အခု ခလေးမလိုက်တာ သူငယ်ချင်းနဲ့ ချိန်းထားလို့ ပါ။ အန်ကယ်တို့ ဘာသာ သွားကြပါ။"

"အိုကေ ဒါဆို ဘာလိုချင်သလဲ ဘာစားချင်သလဲ မှာ လိုက်လေ။"

"ညနေအပြန် ကြေးအိုးဆီချက်တစ်ပွဲပဲ ဝယ်ပါ။ ဒါဆို ကျေနပ်ပြီ။"

"စိတ်ချ ကြေးအိုးတင်မကဘူး နို့ချောကလက်ပါ ဝယ်ခဲ့မယ်ဟေ့ကဲ သွားကြရအောင် လှိုင်။"

အန်ကယ်ဝေမှိုင်းညို ပြုံးပြုံးကြီး နှုတ်ဆက်ကာ အန်တီလှိုင်နှင့် ထွက်သွားလေသည်။ ။

ကားကလေး ခြံတံခါးဝက ထွက်သွားတော့မှ ခခ အိမ်ထဲပြန်လှည့်ဝင်ကာ ပြတင်းတံခါးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခြံကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။

ဝရန်တာလေးက ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ မဏိလျှမ်း ထိုင်နေပြီ။ လက်ထဲမှာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကိုင်ထားပေမဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ခခတို့ တိုက်ဝရန်တာလေးကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

ခခ သီချင်းသံကို သူ မျှော်နေပြီထင်၏။ ခခရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ရွှင်မြူးသွားရသည်။ ။

အချိန်တန်တော့လည်း ရှင် မနေနိုင်ပါဘူး မဏိလျှမ်းရယ်။ ရှင့်အာရုံထဲမှာ ခခနောင် ရောက်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

မကြာခင်မှာ ရှင် ခခနောင် ရှေ့မှောက်ကို ရောက်လာတော့ပါ။ ရင်ခုန်စရာတော့ အကောင်းသား။ ရှင့်လို ကိုလူချော တစ်ယောက်ဆီက ရင်ဖွင့်စကားတွေကို ခခ နားထောင်ချင်လိုက်တာ။

"တီ တီ"

အတွေးပျော်တွေနှင့် ပီတိဝေနေတုန်း ကားဟွန်းသံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ ခခ ဧည့်ခန်းတံခါးဘက် ခပ်သုတ်သုတ်လေး လှမ်းခဲ့သည်။ ။

ထင်သည့် အတိုင်းပါပဲ။ ပန်းသွေးနီရဲ့ ကားလေး ကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်လာ၏။ ဆင်ဝင်အောက်ရှေ့ ကားလေးထိုးရပ်သည် နှင့် ခခ အလောတကြီး လှမ်းမေးမိ၏။

"ပန်းသွေး၊ နင် ဂီတာပါသလားဟင်"

"ပါတာပေါ့ နောက်ခန်းထဲမှာ "

"ဒါဆို အမြန်လာပါတယ်၊ ဝရန်တာမှာ မဏိလျှမ်း ရောက်နေပြီ"

"နှင့်ရောဂါက မသေးပါလား ခခရယ်။ အန်တီလှိုင်ကော"

"အခုလေးပဲ အန်ကယ်နဲ့ ပါသွားပြီ။ နောက်လထဲမှာ သူတို့ မင်္ဂလာပွဲ ရှိတယ်လေဟာ။ အန်တီလှိုင်အတွက် သတို့ သမီးဝတ်စုံ သွားအပ်ကြတာ"

"နင်က လိုက်မသွားဘူးလား"

"တမင်နေရစ်ခဲ့တာ။ ဒီနေ့ ဆန်းဒေးလေ သူရှိနေတယ်"

"အင်း ရောဂါပဲ၊ အဒေါ်ကလည်း ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်၊ တူမကလည်း မိန်းမနောက်ပိုး ဖြစ်လို့ "

"အံ့မယ် ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ပြည့်တယ် ပြောရမယ်ဟ၊ သူ အခုဆို သီချင်းသံကို မျှော်လင့်တတ် နေပြီ။ ခုလေးတင် ငါ ပြတင်းတံခါးက ချောင်းကြည့်နေတုန်း နင်ရောက်လာတာလေ"

"ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို ပြတင်းပေါက်ကတောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြည့်တယ် ဟုတ်လား၊ နင့်အခြေအနေက အတော်ဆိုးနေပါ

လား ခခရယ်"

"နင်ကတော့ ဘယ်တော့မှ အကောင်းမပြောဘူး။ ငါက သူ့အခြေအနေ ထူးခြားရဲ့ လား သိချင်လို့ ဟ။ ကဲ အမြန်လာပါ ဝရန်တာသွားရအောင်"

"ဒီလောက်အထိ ဖြစ်နေရင်လည်း နင် သူ့အပြင်ထွက်ရင် လိုက်ပြီး ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ မိခ"

"အထင်သေးလိုက်တာ၊ ခခနောင်ကို ဒီလောက်ထိ လူန္ဒြေမဲ့တဲ့ မိန်းမမှတ်နေသလား မိပန်းရဲ့ "

"နင့်လုပ်ပုံက ဟိုက ရိပ်မိနိုင်တယ်လေ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း နင့်အန်တီနဲ့ အန်ကယ့်ကို ခေါ်ပြီး မိသားဖသားပီပီ သွားပြီး တောင်းရမ်းပေါ့ဟယ်"

"ကြည့်စမ်း နှိမ်လိုက်တာ"

"နင် အရူးအမူး ဖြစ်နေတာကြီး မမြင်ရက်လို့ "

"လုံးဝမှားတယ် ခခနောင် နှလုံးသားကို အရူးအမူး ဖြစ်စေလောက်တဲ့ ယောက်ျား မရှိသေးဘူး၊ ယုံလိုက် ပန်းသွေး"

"ဒါဆို နင်ဘာဖြစ်လို့ တစ်သခင်တည်း သခင်နေရတာလဲ"

"အေး နင်နားလည်အောင် ရှင်းပြမယ်။ နံပါတ်တစ် မဏီလျှမ်းက ချောတယ်။ ပညာကော ဂုဏ်ကော ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ငါ ကျောင်းတုန်းက ပတ်သက်ဖူးခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေထက် အများကြီး သာတာ အမှန်ပဲ။ နံပါတ်နှစ် သူ့ဘက်က ဘာမှ မလှုပ်ရှားဘဲ တည်ငြိမ်နေတာကို ငါ စိတ်မရှည်ချင်ဘူး။ နံပါတ်သုံး သူနဲ့ ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ငါစိတ်ထဲမှာ တောင့်တနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ ငါ့ရှေ့ရောက်

လာအောင် ငါမာယာတွေ သုံးနေတာပဲ၊ ရှင်းပြီလား"

"နေပါဦး ခခ၊ ငါမရှင်းလို့ မေးပါရစေဦး။ ဟိုက နင့်ကို သဘောကျပြီး ဖွင့်ပြောလာပါပြီတဲ့ နင် ဘယ်လို ဆက်ဆုံးဖြတ်မှာ လဲ"

"ငါ စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့သလို သူလည်း ခံစားရအောင်တော့ နှစ်ပတ် လောက် အချိန်ဆွဲထားလိုက်မှာ ပေါ့။ ပြီးတော့ ချစ်သူတွေ ဘဝပေါ့ဟာ"

"ကျောင်းတုန်းကလို ရည်းစားတွေထားတဲ့ စိတ်ကို ဖျောက်သင့်ပြီ ခ
ခ။ နင် သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ အထိ ရည်ရွယ်ထားသလား"

ပန်းသွေးအမေးကို ခခ မျက်မှောင်လေးကုတ်ကာ တဒဂ် စဉ်းစားနေ သေး၏။ ပြီးမှ ခေါင်းကလေးကို ခါယမ်းရင်း -

"လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် တစ်ဘဝစာအ တွက် အရေးကြီးဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ အမှန်ဝန်ခံရရင် ငါ သူ့ကို လက် ထပ်ဖို့ အထိ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ သူ့စိတ်ဓာတ် သူ့အရည်အချင်း နောက် ဆုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ပိုင်ဆိုင်ချမ်းသာမှုကအစ လေ့လာ အ ကဲခတ်ရဦးမယ်။ ငါ့အတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ သူဆိုရင် လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ရ မှာ ပေါ့"

ခခစကားကြောင့် ပန်းသွေး နှုတ်ဆိတ်တွေ ဝေသွားခဲ့ရသည် ။ ခခ မျက်ဝန်းတွေထဲကို စူးစိုက်ကြည့်တော့ တကယ့်ကို တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ဆိုနေခြင်းဟု နားလည်လာမိ၏။ အိမ်ထောင်တစ် ခုကို ခခ ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်တာ ဦးနှောက်အသိနဲ့ ပေါ့။ ဒါဆို ခခနှလုံး သားက ဘယ်နေရာမှာ လဲ ပန်းသွေး သိချင်မိ၏။

"ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ရွေးချယ်မယ့် ယောက်ျားကို နင့်နှလုံးသား က အချစ်မပါဘဲ ရွေးချယ်မှာ လားဟင် ခခ"

"အဟင်း ဟင်း ရည်းစားတစ်ယောက်တောင် ကျောင်းမှာ မထားခဲ့ဖူးတဲ့ နင့်ပါးစပ်က အချစ်ဆိုတဲ့ စကားသံကြားရတာ ရယ်စရာကြီး ပန်းသွေးရယ်။ ငါ ရည်းစားတွေ အများကြီး ထားခဲ့ဖူးတာ နင်တို့ အသိပါ။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ ရှာမတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး၊ မခံစားဖူးဘူး။ အလကားပါဟာ ဘဝလောက် ဘာမှ အရေးမပါပါဘူး"

ဘဝလောက် အရေး မပါဘူးတဲ့ ။ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်မျိုး မေမေနှုတ်ကလည်း ပန်းသွေးကြားဖူးခဲ့သည် ။ ဦးဗလမင်းမော်ကို မေမေ လက်ထပ်ခဲ့တာ ဦးနှောက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်ဟု ဆိုခဲ့သည် ။

ခခကကော မေမေလို ရွေးချယ်နေတာလား။

"ကဲ အလေးအနက် ကိစ္စတွေ တွေးမနေပါနဲ့ ဟာ။ လာစမ်းပါ၊ နင့်ဂီတာကြီးယူခဲ့၊ သူ့ကို ဖမ်းစားရအောင်"

ခခအလိုကျ ပန်းသွေး လိုက်လျောရပြန်သည် ။

ဝရန်တာလေးမှာ သူကြည့်နေတာကို မမြင်ဟန်ပြုရင်း ခခ သီချင်းဆိုသည် ။ ပန်းသွေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဂီတာတီး။

xxx ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးတွေ မင်းပဲ ဖြစ်နေရမယ် x x x ခံစားချက်အတိုင်းကို ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ သူ xxx ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ သခင်ဖြစ်မယ် xxx စေလိုရာ စေလိုက်တော့ သခင် xxx

ခခရဲ့ အသံလေးက နစ်နစ်မျောမျော လွင့်မျောလို့ ။ တစ်ဖက်ခြံဝရန်တာက မဏိလျှမ်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် လက်ထဲက စာအုပ်ကိုချပြီး ဝရန်တာမှာ ရပ်ကာ နားထောင်နေပုံက စက်ကွင်းထဲ မိနေသူလိုပါပဲ။

ခခ ဆိုသလို မဏိလျှမ်း တကယ်ပဲ တွယ်ငြိနေပြီလား။

မျက်ဝန်းတွေက သတိကင်းလွတ်စွာ ခခနှင့်ပန်းသွေးတို့ ရှိတဲ့ ဝရန်

တာကို ငေးမောပျော်ဝင်နေမိ၏။

ခခကို လှမ်းကြည့်တော့ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြရင်း သီချင်းကို ဆက်ဆိုနေသည် ။

xxx အသက်ရှင်ခြင်းမှာ မင်းက အရေးပါလွန်းတယ် xxx စေလိုရာ စေလိုက်တော့သခင် သခင်လိုရာ xxx

ခခရဲ့ အသံလှိုင်းတွေက မဏိလျှမ်း နားစည်ထဲမှ တစ်ဆင့် ရင်ထဲအထိ စူးနစ် ရစ်နှောင် သွားခဲ့ပြီလား မသိပါ။

ဒါ ဆိုရင်တော့ မဏိလျှမ်းဆိုတဲ့ ယောက်ျား ကျရှုံးခဲ့ပြီဟု ပန်းသွေး ထင်သည် ။ .

ချစ်စရာကောင်းသလို စွဲမက်စရာကောင်းသော ခခနောင်ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းမလေး ရှေ့မှောက်မှာ ဒူးထောက် ခစားဖူးသော ယောက်ျားများ စွာကို ပန်းသွေး အများကြီး မြင်ဖူးခဲ့ပြီ။

ထိုယောက်ျားတွေထဲမှာ မဏိလျှမ်းလည်း ပါဝင်ခဲ့ပြီလား။

ရှင် ကံကောင်းပါစေ မဏိလျှမ်း၊

အခန်း (၄)

"သမီး မေမေ့ကို တစ်ခုလောက် ကူညီစမ်းပါ"

အိပ်ရာက နိုးနေပေမဲ့ မေမေတို့ လင်မယား ကုမ္ပဏီကို မသွားကြသေးတာမို့ ပန်းသွေး အိပ်ရာထဲမှာ ပေအိပ်နေတုန်းမေမေ တံခါးခေါက်လာနှိုး၍ တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။ ။

အ လုပ်သွားဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သော မေမေ့ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားကြောင့် ပန်းသွေး စိတ်ညစ်ညူးသွားရ၏။

"ဘာလဲ မေမေ၊ မေမေတို့ အလုပ်ကိစ္စတွေဆိုရင် သမီး ဘာမှ မသိဘူးနော်"

"အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ မေမေ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စပါ။ ဟောဒီပစ္စည်းလေး သူ့ဆီ သမီးသွားပေးပေးစမ်းပါ"

"ဘယ်သူ့ဆီ သွားပေးရမှာ လဲ မေမေရာ"

"အဝေးကြီး မဟုတ်ဘူး သမီး။ ဒီရပ်ကွက်လူပါ။ မေမေ့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပဲ။ ဒေါ်တင်တင်ဝေတဲ့ ။ ခြံအမှတ်(၄၅) အသေအချာ မှတ်ထားနော်။ မှားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မေမေပြောတဲ့ မေမေ့သူငယ်ချင်း တင်တင်ဝေ လက်ထဲကိုပေး၊ ဒီဘူးထဲက ပစ္စည်းက စိန်ဘယက်မို့ တန်ဖိုးမသေးဘူး"

စိန်ဘယက်ဆိုသော စကားကြောင့် ပန်းသွေး အိပ်ချင်မူးတူး မျက်ဝန်းတွေကို ပုတ်ခတ်ဖွင့်လိုက်ရင်း

"နေ နေပါဦး၊ မေမေပြောတဲ့ အိမ်နံပါတ် ပြန်ပြောပါဦး"

"ခြံအမှတ် (၄၅)၊ နာမည်က ဒေါ်တင်တင်ဝေ"

"လမ်းကကော ဘယ်လမ်းလဲ မေမေ"

"အခု မေမေတို့ နေတဲ့ သော်ကမြိုင်လမ်းပဲ။ နီးနီးလေးရယ်၊ မေမေ သွားရင်း ဝင်ပေးမလို့ ဘယ်လိုမှ အချိန်မရတော့လို့ သမီးရယ်၊ သွားပေး လိုက်နော် မေမေ ပေးခိုင်းတာလိုပဲ ပြောလိုက်"

မေမေ အလောတကြီး မှာ နေတုန်းမှာ ပဲ ဆင်ဝင်အောက်က ကား ဟွန်းသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။ မေမေခင်ပွန်းလင် ဦးဗလမင်းမော် စိတ် မရှည်စွာ ဟွန်းသံပေး ခေါ်နေခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။

"မေမေ စိတ်ချမယ်သမီး၊ သွားဖြစ်အောင် သွားပေးနော်။ မေမေ ကားပေါ်ရောက်မှ တင်တင်ဝေဆီ ဖုန်းဆက်ပြောထားမယ်"

"စိတ်ချလက်ချသွားပါ မေမေရယ်။ မေမေယောက်ျားကြီး စောင့်နေပြီ သွားပါတော့"

မေမေ ပန်းသွေး အခန်းထဲက ကသောကမျော လှမ်းထွက်သွားသည် ။ သည် တော့မှ ပဲ ပန်းသွေး မေမေပေးခဲ့သော ယွန်းဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်မိ၏။

ဝင်းလက်တောက်ပနေသော စိန်ပွင့်တွေနှင့် လက်ရာမြောက်စွာ ထုဆစ်ထားသော စိန်ဘယက်တစ်ကုံးက အနက်ရောင် ကတ္တီပါ အောက်ခံပေါ်မှာ လှပစွာ ရှိနေ၏။

တန်ဖိုးကတော့ သေးမည်မဟုတ်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေ တခြားသူကို မပို့ခိုင်းဘဲ ပန်းသွေးကို ခိုင်းတာဖြစ်မည်။

ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသည် နှင့် မေမေစေခိုင်းသည့် ကိစ္စကို လုပ်ဆောင်ရသည် ။ ကိုယ်နေထိုင်သော လမ်းထဲမှာ ဆိုပေမဲ့ အိမ်နံပါတ် နှင့် အိမ်တွေကို ပန်းသွေး သိပ်ဂရုစိုက် ကြည့်ဖူးတာ မဟုတ်ပါ။

"အင်း ဒီခြံနံပါတ်က လေးဆယ်ဆိုတော့ နောက် ငါးခြံမြောက်ပေါ့"

ခြံတံခါးမှာ တွေ့ရသည့် နံပါတ်တွေကိုကြည့်ကာ ရှာရင်း (၅)ဆိုသော ခြံဝန်းရှေ့ရောက်တော့ ပန်းသွေး မယုံနိုင်အောင် အံ့သြသွားရ၏။

"ဘုရားရေ ဒါ ခခရဲ့ မဏိလျှမ်းခြံပဲ"

ခြံရှေ့တံခါးမှာ ရပ်ရင်း ပန်းသွေး မင်သက်လျက် ရှိနေခိုက်မှာ ပဲ- ခြံတံခါးဝမှာ မြင်တွေ့လိုက်ရတာ မဏိလျှမ်း။

"ပန်းသွေးနီနီ"

ပန်းသွေးနာမည်ကို မဏိလျှမ်း မှတ်မိနေတာမို့ အံ့သြရပြန်သည် ။

"ဝင်ပါ ပန်းသွေးနီနီ"

ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း သူ ဖိတ်ခေါ်သည် ။ မျက်ဝန်းတွေထဲအထိ နှစ်လိုခင်မင်သော အပြုံးတွေ ပျော်ဝင်နေသော အပြုံးနှင့် မဏိလျှမ်းကို ပန်းသွေးအခုမှ ပဲ အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

လှိုင်းတွန့်လေးတွေနှင့် ဆံပင်ရှည်က ဝတ်ဆင်ထားသော ရှပ်ကော်လံပေါ်မှာ ဝဲကျနေအောင် ရှည်သည် ။ အနက်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် မြင့်မားသောအရပ်က ပန်းသွေး ဦးမော့ကြည့်ရအောင် မြင့်လိုက်တာ။

အရပ်ရှည်ပြီး ပိန်သွယ်တာလည်း မဟုတ်သော ခန္ဓာကိုယ်က ယော

ကျားပီသ ပြေပြစ်သော ကိုယ်ဟန်ကို ပိုင်ဆိုင်၏။

အစက်အပြောက် တစ်စက်လေးတောင် မရှိအောင် ကင်းစင်သော မျက်နှာနုဖပ်ပုံနှင့် မျက်ခုံးမျက်လုံး နှာတံအလှတွေကတော့ အလှအပကို မခင်တွယ်သော ပန်းသွေးအတွက် အလိုမကျချင်စရာ ကောင်းအောင် ချောမောလွန်းသည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း ခခနောင် တွယ်ငြိနေတာ ဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသေး၏။

"မင်း ကိုယ့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော် ပန်းသွေးနီနီ"

သူ့အမေး စကားကိုကြားမှ ပန်းသွေး နစ်မျောသွားသော အာရုံကို ပြန်စုစည်း ချုပ်ထိန်းရင်း -

"ဒါ ခြံအမှတ် ၄၅၊ ဒေါ်တင်တင်ဝေတို့ အိမ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်တင်တင်ဝေဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ အန်တီလေ"

"ကျွန်မ ဒေါ်တင်တင်ဝေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ "

"ပန်းသွေးနီနီရဲ့ မေမေ အန်တီပန်း လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လားဟင်"

"ရှင် တော်တော်ရစ်ပါလား၊ ကျွန်မ အိမ်ထဲဝင်ခွင့် မရှိဘူးလား။ ဒါဆို ခုပဲ လှည့်ပြန်မယ်"

"ဟာ မဟုတ်တာ လာပါ ကိုယ် ဖိတ်ခေါ်နေတာပဲ ပန်းသွေးနီနီရယ်"

"ဒီမှာ ကျွန်မနာမည်ကို ရှင်ခဏခဏ မခေါ်ပါနဲ့ ရှင့်ကိုလည်း ကျွန်မ မသိဘူး"

"ကိုယ့်နာမည် မဏိလျှမ်း ဒေါ်တင်တင်ဝေရဲ့ တူ"

"ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မသိချင်ဘူး"

ပန်းသွေး ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ဆိုတော့ သူ ပန်းတွန့်ကာ ပြုံးသည်။

"ကိုယ်ကတော့ မင်းကိုသိတယ်၊ အိမ်ရှေ့အိမ်က ခခနောင်ဆီ ဂီတာ လာတီးတတ်တဲ့ ပန်းသွေးနီနီလေ"

"ကဲ ကျွန်မ ဒေါ်တင်တင်ဝေဆီ လာတာနော်"

သူ အပြုံးမပျက်ဘဲ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်သည်။ ။ ပြီးမှ ရှေ့က ဦးဆောင်ကာ အိမ်ဘက်ကိုလှမ်း၏။

သူ့အနောက်က ခပ်ခွာခွာ လိုက်ခဲ့ရင်း သူ လျှောက်လှမ်း သွားနေတာကို ပန်းသွေးကြည့်ကာ မှတ်ချက်ချမိပြန်၏။

ခခလူကတော့ လမ်းလျှောက်တာတောင် ကြည့်ကောင်းအောင် စတိုင်ကျလွန်းသည်။

"ကြွပါ။ ခဏထိုင်ပါဦး ပန်းသွေးနီနီ"

"ဒေါ်တင်တင်ဝေကော ဘယ်မှာ လဲ"

"အန်တီ မန္တလေးကို ခရီးထွက်သွားတယ် ပန်းသွေးနီနီ"

"ဟင်"

သူ့စကားကြောင့် ပန်းသွေး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ ထိုင်ခုံမှာ မထိုင်ဖြစ်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းကို ပြန်ဆုတ်မိ၏။

"ရှင် အပြင်မှာ ကတည်းက မပြောဘဲ ဘာလို့ အိမ်ထဲထိ ဝင်ခိုင်းရတာလဲ"

"ဟာ မင်းပဲ၊ အိမ်ထဲဝင်ခွင့် မရှိဘူးလား ပြောလို့ ကိုယ် အိမ်ရှင်ပီသစွာနဲ့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာပါ"

မေမေက ဒေါ်တင်တင်ဝေဆီကိုပဲ လွှတ်လိုက်တာ"

"အန်တီပန်း၊ စောစောကပဲ ဖုန်းဆက်ပြောလို့ ပန်းသွေးနီနီ စိန်လည်ဆွဲ လာပို့မယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ အန်တီကလည်း ကိုယ့်ကို မှာ ခဲ့တယ်"

"ဘာလဲ ကျွန်မက ရှင့်လက်ထဲကို စိန်လည်ဆွဲ ပေးခဲ့ရမှာ လား။ တစ်ခုခု လွဲချော် မှားယွင်းသွားခဲ့ရင် ဘယ်လို ရှင်းရမှာ လဲ။ တစ်ကျပ် နှစ်ကျပ်တန်တဲ့ ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး နော်"

သူ့ကို ယုံကြည်မှုမရှိကြောင်း ပန်းသွေး ရည်ရွယ်မှန်း သူသိပေမဲ့သူက စိတ်ဆိုးပုံမရဘဲ ပြုံးပြုံးလေး နေနိုင်လိုက်တာကို ပန်းသွေး အံ့ဩရပြန်သည်။

"အန်တီနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရမှ ဆိုရင်လည်း ပန်းသွေးနီနီ သဘောပေါ့ ။ အန်တီ နောက်နှစ်ရက်ဆို ပြန်လာမှာ ပါ။ အဲဒီကျမှ တစ်ခေါက်လာခဲ့လေ။ အခုတော့ ကိုယ့်အိမ်ရောက်တုန်း ဧည့်ဝတ်ကျေပါရစေ။ တစ်ခုခု သောက်ပါ။ အအေးလား အပူလား"

"ကျွန်မ ဘာမှ မသောက်ဘူး၊ နောက်တစ်ခေါက်လည်း ထပ်မလာချင်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မေမေဆီ ဖုန်းတစ်ချက် ဆက်လို့ ရမလား"

"ဆက်လေ ဆက်ပါ။ ဟောဟိုမှာ ဖုန်း"

ရှိုးကွေ့စိစိရိုနံဘေးက စားပွဲပုလေးပေါ်ရှိဖုန်းကို သူ ညွှန်ပြသည် ။ ပန်းသွေး ဖုန်းရှိရာသို့ လှမ်းသွားကာ မေမေဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်မိသည် ။

"ဪ သမီးလား၊ မေမေပါ။ သမီးဆီ ဖုန်းဆက်နေတာ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရဘူး။ သမီးဖုန်း မယူသွားဘူးထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် မေမေ။ အခု သမီး ဒေါ်တင်တင်ဝေ ဆီရောက်နေတယ် ။ မေမေ့ မိတ်ဆွေမရှိဘူး၊ သမီး ဘာဆက်လုပ်ရမဲဟင်"

"တင်တင်ရဲ့ တူ မောင်မဏိလျှမ်း ရှိတယ်လေ၊ သမီးရဲ့ ပစ္စည်းကို သူ့ လက်ထဲ ပေးခဲ့လို့ ရပါတယ်။ အဲဒါ ပြောချင်လို့ သမီးဖုန်းကို မေမေ လှမ်းခေါ်နေတာ"

"ဒါဆို ရပါပြီ မေမေ ဒါပဲနော်"

ပန်းသွေး ဖုန်းကိုချပြီး လှည့်ကြည့်တော့ သူ ပန်းသွေးကို အနောက် က ငေးစိုက်ကြည့်နေတာ မြင်ရတာမို့ စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲ ရှက်ရွံ့သွား သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

"ဒီမှာ မေမေက ဒီပစ္စည်းကို ရှင့်လက်ထဲပေးခဲ့လို့ ရတယ်တဲ့ ရော့"

ပန်းသွေးလက်ထဲက ရတနာဘူးလေးကို သူ့လက်ထဲ လှမ်းပေးတော့ သူ လှမ်းယူပြီး ဖွင့်တောင်မကြည့်ဘဲ စားပွဲပေါ်တင်သည်။

"ဘူးကို အသေအချာ ဖွင့်ကြည့်ဦးနော်၊ ကျွန်မ ရှင့်လက်ထဲ အတိအ ကျ ပေးခဲ့တယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ်ယုံတယ်။ ကိုယ်က မင်းလို သံသယတွေနဲ့ အယုံအကြည်မဲ့သလို မဆက်ဆံတတ်ပါဘူး"

"အဝိုတွေ မပြောနဲ့၊ ပြီးမှ ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာ ရှင့်တာဝန်နော်"

"ဒီပစ္စည်းရဲ့ တန်ဖိုးက မင်းရဲ့ သိက္ခာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ သိက္ခာလောက် တန်ဖိုး မရှိပါဘူးကွာ။ စိတ်ချ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်တာဝန် ထားလိုက်ပါ"

"ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မပြန်မယ်"

"ကိုယ် ခြံအထိ လိုက်ပို့ပေးမှာ ပေါ့"

မလိုပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ချင်ပေမဲ့ ပန်းသွေး မကောင်းတတ်၍ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ သူက ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ပန်းသွေးနားအထိ အမီလိုက်လာရင်း -

"မင်း ခခနောင်တို့ အိမ်ဝင်ပြီး ဂီတာတီးဦးမှာ လား"

သူ့စကားကြောင့် ပန်းသွေး မျက်မှောင်ကုတ် မော့ကြည့်ရင်း -

"ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ကိုယ်က မင်းတို့ ပရိသတ်လေ။ မဆိုးပါဘူး၊ မင်းဂီတာ အတီးကောင်းသလို ခခနောင်လည်း အသံကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကိုချည်း နားထောင်နေရတာ အီ လာပြီကွာ၊ တခြားတစ်ပုဒ်လောက် ပြောင်းတီးသင့်တယ်၊ အကြံပေးမလို့ ပါ"

သူ့စကား အဓိပ္ပာယ်ကဘာလဲ၊ ခခနောင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်မိနေသည့် သဘောလား။ ပန်းသွေးလိပ်ပြာ မလုံချင်သလို ဖြစ်သွားရ၏။ မော့ကြည့်တော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ပန်းသွေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လို့ နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးနေသည်။

"ကျွန်မတို့ ဘာသာ ဘာသီချင်းပဲဆိုဆို ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ ရှင်တို့ ဒီအိမ် ပြောင်းမလာကတည်းက ဆိုနေ တီးနေကျပါ အထူးအဆန်း ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး "

"ဟောဗျာ၊ ကိုယ့်စကားကလည်း ရိုးသားပါတယ်။ မင်းက အလကား ဘုတောနေတာပဲနော်"

"အဲဒါ ကျွန်မ ကာရိုက်တာ အမှန်ပဲ"

စကားအဆုံးမှာ ပန်းသွေး လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။ ရိုင်းတယ် ထင်ချင်
ထင်တော့ နှုတ်တောင် မဆက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူ ရပ်ကြည့်နေမှာ ကိုလည်း စိတ်ကသိနေသည် ။ ခေတို့ အိမ် ဝင်ခဲ့
သည် အထိ သူ့ကိုတစ်ချက် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။

ခေ အိမ်မှာ မရှိ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် သွားသည် ဟု အန်တီလိုင်
ပြောတော့ ပန်းသွေး နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့သည် ။

ခေတို့ ခြံထဲက အထွက်မှာ ခြံဝန်းအပြင်အထိ ရပ်ထွက်ကြည့်နေ
သော သူ့ကို မြင်ရသည် ။ ပန်းသွေးနှင့်အတူ ခေပါလာမည် ထင်လို့ လား
မသိ။

ခေမရှိတာပဲ ကောင်းပါသည် ။ နို့မို့ မဏိလျှမ်းအိမ် သွားခွင့်ရသော
အခွင့်အရေးကို သူ မခေါ်ရကောင်းလား ပြောနေဦးမည်။ စကားနာထိုးခံ
ရဦးမည်။

ခေနှင့် မဏိလျှမ်း ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှု ရှိလာလျှင်တော့ ပန်းသွေး
ခက်ပြီ။ အိမ်မှာ မနေချင်ရင် လာခိုလို့ ရနိုင်သော ခေဆီလာတိုင်း မဏိ
လျှမ်းနှင့်ဆုံရမည်။

ခင်မင်စရာကောင်းပေမဲ့မဏိလျှမ်းလို ချောမောလွန်းသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပန်းသွေး မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ပါ။

အခုမှ ခက်ပြီ ထင်သည် ။ နင်နဲ့ မဏိလျှမ်း ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ လို့ ပဲ
ဆုတောင်းရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ။

ငါဆုတောင်းကို နင်သိရင် ကျိန်ဆဲမှာ သေချာတယ် ခေ။
